

De afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

14 Januari 2016

PLEITNOTITIES J.DINGLER

Inzake

De heer J. Dinger
[adres]
[postcode / plaats],
(eiser)

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
15 JAN 2016	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR.:

Advocaat: Mr. J. Hemelaar

tegen

Gemeente Leidschendam-Voorburg
Postbus 905
2270 AX Voorburg,
(verweerder)

Gemachtigde: de heer M.A. Danisman

INDELING

<u>Voorwoord</u>	3
<u>Inleiding</u>	4
<u>Aanvullende grieven</u>	
Procesverloop	8
Inleiding	8
Overwegingen t.a.v. de uitspraak 08 December 2015	8
Conclusie	13
<u>Procesbelang</u>	
Inleiding	15
Overwegingen	16
Toegang tot de rechter	16
Nadeelcompensatie	17
Aanvechten rechtsgeldigheid van de EU-Verordening	19
Gevaren RFID-chip	20
Proceskosten van rechtskundige bijstand advocaat + griffie	20
Een volwaardige rechtsgang	21
<u>Conclusie</u>	
De inhoudelijke beoordeling in 1 ^o aanleg voor de rechter	21
<u>Bijlagen</u>	
- Uitspraak rechtbank 's-Gravenhage d.d. 08 December 2015	
- Regels conform de nieuwe zaaksbehandeling van beroepschrift	
- Inleidend hoger beroepschrift Mr. J. Hemelaar d.d. 12 Jan. 2016	
- Aanvullend beroep J.Dingler van 10 Juli 2015 (totaal 125 bladen) {op 12 Januari 2016 is dat door Mr. J. Hemelaar reeds verzonden}	
- Artikel op de website van de rechtspraak d.d. 04 Februari 2014	
- Het artikel op de website "Vrijbit" van 02 November 2011	
<u>Note:</u> – overige bijlagen zijn onderdeel van het aanvullend beroep gedateerd van 10 juli 2015. En die zijn apart ingebonden.	

Voorwoord

In dit geschrift zal ik aantonen waarom ik nog eigen belang heb.

Op 08 december 2015 was mijn beroep in de uitspraak niet-ontvankelijk.

Uitzonderlijk is dat een rechter in mijn geval na 3 jaar pas een uitspraak doet. Terwijl de behandeling in 1^e aanleg op 14 december 2012 moest volgen.

Voor de uitspraak is het natuurlijk vooral van belang dat bezwaarden gelijk hadden op het moment dat hen een paspoort of een ID-kaart is geweigerd.

Op grond daarvan moest een rechter de zaak ambtshalve binnen redelijk termijn oppakken. Ten einde haar taak op een efficiënte en effectieve wijze te vervullen. Om tot een uitspraak te komen. Vooral vanuit oogpunt van de rechtszekerheid van degene die bij het besluit van de overheid is betrokken.

Toegang tot de rechter is gewoon essentieel voor de rechtstaat in Nederland.

Het is de vraag of de rechters in dit arrondissement daarin hebben voorzien?

Een bezwaar- en beroepsprocedure tegen de Nieuwe Paspoortwet loopt sinds december 2010. Deze procedure duurde zeer lang. In mijn geval ligt de toepassing ervan gevoelig. Een afhandeling daarvan wijkt af van wat gebruikelijk mocht zijn. Normaliter is een zitting binnen 3 maanden op de rol.

Nu verloopt dat totaal anders. Maatwerk is ver te zoeken. Niet iedereen is gedreven, betrokken, enthousiast en betrouwbaar. En dat had wel moeten.

Het ontvankelijkheidsprobleem was al van tafel. Meteen kon alles inhoudelijk worden bekeken. Dit omdat de gemeente niet tijdig op de aanvraag besliste.

Voor naslagwerk is een aanvullend beroepschrift d.d. 10 juli 2015 toegevoegd.

Voorburg, 2016

J.Dingler

Inleiding

Het "fair trial" beginsel wordt in dit arrondissement met voeten getreden.

De rechters in het Paleis van Justitie in het arrondissement 's-Gravenhage nemen zaken niet serieus. Hun taak voert men niet uit. Niet ten aanzien van het in behandeling nemen van een beroepschrift tegen de nieuwe paspoortwet. Verzuimd is om de zaak ambtshalve binnen een redelijke termijn op te pakken.

Een burger kan in een bestuursrechtelijke procedure niet opkomen tegen de gewijzigde Paspoortwet. Ofschoon er wel een met voldoende waarborgen omklede rechtsgang openstaat. Maar daaraan wordt bewust voorbijgegaan. De zaak ter zitting is onder valse voorwendselen opgeschort. Niet behandeld.

Voor het opschorten van een zitting is geen legitieme motivering gegeven.

In een brief van een griffier is te lezen dat de behandeling van het beroep is opgeschort naar aanleiding van de prejudiciële vragen aan het EU-Hof.

Deze visie verdraagt zich niet met de situatie. Een mededeling van de Raad van State was gericht. Alleen de zaken in hoger beroep worden uitgesteld.

Ingevolge daarvan kon de behandeling van een zaak in 1^e aanleg ook volgen.

Een behandeling bleef uit waar de rechter feitelijk een beslissing moest geven.

Voor deze gang van zaken is geen goede reden te vinden. De weg naar de rechter wordt nu afgesneden zonder dat er een alternatief beschikbaar is.

In de praktijk worden onnodige drempels opgeworpen die geen legitiem doel dienen. Het is verboden volgens Europese jurisprudentie. Maar daar gaat de rechter aan voorbij. Niet zonder gevolgen ook. Tijdens het beroep zat ik zonder geldig legitimatie bewijs. Waardoor ik geen bijstand kon aanvragen.

Nadeelcompensatie is in deze procedure ontstaan omdat ik een lening moest aangaan. Vooral om mijn levensonderhoud te financieren. Dat is het gevolg.

Zeer kwalijk is dat. Tijdens de procedure heb je geen geldig legitimatiebewijs.

Op zich komt de rechtspraak niet van de grond. Het wordt feitelijk uitgehold.

De toegang tot de rechtspraak is geblokkeerd. Een burger kan in de procedure tegen de paspoortwet niet deelnemen aan de maatschappij. Dat is ongepast.

In elke andere procedure kan een burger gewoon blijven deelnemen aan de maatschappij. En procedeert tegelijkertijd ook. Behalve nu in deze procedure.

Het is een vast patroon geworden. Ook de rechtbank in Amsterdam weigerde zaken van de Paspoortwet te behandelen. Een voorbeeld is de zaak van de heren Willems en Janssen. De landsadvocaat speelt er ook een rol in. Zij frustreert het verloop door te voorkomen dat er zaken ter zitting komen.

Alsof de landsadvocaat niet instaat is haar standpunt ter zitting te verdedigen.

Feitelijk belemmert het niet alleen het recht op toegang tot de rechter. Maar doet afbreuk aan de rechtszekerheid. Een wezenlijk element van de rechtstaat.

Een daadkrachtige aanpak door de rechter diende nagestreefd te worden.

Tegen deze achtergrond moeten we nu het tegenovergestelde concluderen.

In deze procedure worden fundamentele rechten van burgers geschonden. Een burger kan zichzelf niet zijn met wat hem eigen is zonder de gevolgen

Noodgedwongen moest een burger een paspoort aanvragen. En zijn belang in een procedure neemt af. Ook als hij maar voor een ID-kaart procedeert.

Deze twee identiteitsbewijzen zijn in een procedure gescheiden. Maar nu niet.

Veelzeggend is deze werkwijze. Op zich getuigt dit van een gebrek aan respect voor het juridische principe van "stare decisis". Dat houdt in dat eerdere uitspraken bindend zijn voor rechters die later over vergelijkbare zaken nogmaals uitspraak moeten doen. "Mensenrechten zijn doorslaggevend".

In dit geval zijn die rechten geschonden zeker gelet op wat mij is overkomen.

Een griffier komt na afloop ook niet terug op de zaak wat toegezegd is.

Aandachtige lezers zullen de kern doorzien wat ik ermee probeer te zeggen.

AANVULLENDE GRIEVEN

Tegen de uitspraak d.d. 08 december 2015

Edelachtbaar college

Procesverloop

Inleiding

Ik stel als eiser, zakelijk weergegeven

- dit beroep loopt al geruime tijd, het dateert van 26 maart 2012
- eerst bij het schrijven van 29 maart 2012 wordt door de griffier een voorstel voor een zitting op 28 juni 2012 op de rol gezet
- uit het verloop blijkt dat deze zitting vier keer is opgeschort
- op 17 oktober 2012 is de zaak voor onbepaalde tijd stilgelegd (dat gebeurde vanwege de prejudiciële vragen aan het EU-Hof)
- aanhouden van deze zaak is door de rechter nu onterecht gedaan (het betrof slechts zaken die voor hoger beroep op de rol stonden)
- in mijn geval ging het om een bodemprocedure die binnen een termijn van 3 maanden moest volgen. En de agenda na 4 weken
- de belofte om mij van de voortgang op de hoogte te stellen bleef uit
- algemene beginselen van behoorlijk bestuur brengen met zich mee dat het ontoelaatbaar is een eiser per 17 oktober 2012, de dag van het opschorten, in de waan te laten dat de zaak ermee is afgedaan
- voordat de wetswijziging er door was moest de griffier mij oproepen
- de griffier laat verstek gaan. Hierdoor stagneert de zaak jarenlang
- ik kon niet telkens gaan procederen vanwege financiële redenen
- pas op 15 oktober 2015, drie jaar later, schreef de rechtbank mij aan
- een zitting vindt plaats op 09 november 2015 in het paleis van justitie
- de uitspraak 08 december 2015 stelt dat ik geen belangen meer heb

Overwegingen

1. Een feitelijk aspect ontbreekt in de uitspraak d.d. 08 december 2015. In de kern is het ontvankelijkheid probleem in mijn beroep reeds van tafel. In deze zaak diende ik in 2012 voor de 2e keer een beroep in.

Eerder deed ik dat in 2011. Maar de gemeente trok haar beslissing d.d. 31 maart 2011 op het bezwaarschrift in. Met name omdat zij er te laat een besluit op nam. Het gaat om een fictieve weigering op bezwaar.

Op de zitting 28 juni 2012 had deze zaak al beoordeeld kunnen worden. Maar daartoe bleek het "Paleis van Justitie" niet bereid te zijn.

Momenteel is de in het artikel 6 EVRM bedoelde termijn geschonden. Zeker gelet op de standaard uitspraak van de CRvB van 8 december 2004, LJN AR7273. Daarbij moet in aanmerking genomen worden, dat voor de lange duur van de procedure geen rechtvaardiging te vinden is.

Het gelijkheidsbeginsel is geschonden."Andere zaken zijn wel behandeld".

In het recht is het verboden om gelijke gevallen ongelijk te behandelen.

2. De rechter stelt dat ik als eiser geen procesbelang meer heb. Vooral omdat door mij op 10 oktober 2012 een paspoort is aangevraagd.

Een enkele stelling dat dit zo is, is onvoldoende. Zij maakt zich er veel te gemakkelijk van af. Hoe voorspelbaar is dat nu tegen deze achtergrond.

In deze zaak is door een rechter een uitspraak gedaan. Maar nu te laat.

Voor de uitspraak is het vooral van belang dat eisers gelijk hebben op het moment dat hen een paspoort of een ID-kaart is geweigerd.

Het "Paleis van Justitie" gaat klaarblijkelijk niet van die wenselijkheid uit.

Op zich is het overigens de vraag of het uitmaakt wanneer een eiser tijdens een procedure overgaat tot het aanvragen van een paspoort. Het moet niet uitmaken. Een burger behoort tijdens de procedure aan de maatschappij kunnen deelnemen. Opwerpen van drempels is verboden.

Zoiets blijkt uit de jurisprudentie van de Hoge Raad. De blokkering van de toegang tot de rechter is niet gerechtvaardigd. Het is nu genegeerd.

Met de uitspraak zet de rechter een merkwaardige contradictie neer.

Nu ik als eiser feiten en omstandigheden heb gesteld die aanleiding zijn te veronderstellen dat de procedure tegen de Nieuwe Paspoortwet geen rechtmatig verloop kreeg, kunnen de gevolgen ervan niet op mij afgewenteld worden. De rechter stond niet in voor een goed verloop.

De Awb dwingt de rechter om het binnen redelijke termijn op te pakken.

Het aanvragen van een paspoort is niet hetgeen wat centraal staat in deze procedure. De inhoudelijke beoordeling van een beroep echter wel.

In goede justitie dient deze zaak vanaf de 1^e aanleg weer opgepakt te worden. Op zich is het belang in mijn geval nog niet verloren gegaan.

Al was het maar voor de geloofwaardigheid van het "Paleis van Justitie".

3. Gelijk hiervoor is gesteld dat er weinig ruimte is gecreëerd voor bescherming tegen een onjuist handelen van een gemeente. Dat zou de vrijheid van mij belemmeren om een procedure succesvol te volgen. Het ging feitelijk leiden tot een onrechtmatige gang van zaken.

Ik heb daardoor onaanvaardbare kosten moeten maken. Nadeelcompensatie resulteert erin. Alsmede advocaatkosten in deze procedure.

In dit dossier bestaat mijn belang verder overigens uit de behandeling tegen een bestreden beslissing. Ofschoon de rechter dat totaal uitsluit. Een ding is daarbij echter vergeten. Mijn belang is verstrengeld met de essentie van de "Rechtstaat" om toegang te hebben tot de rechter.

Hiermee citeer ik de voormalige President van de Hoge Raad. (bijlage.)

Op zich geldt ook een belang voor het principiële bezwaar tegen het vereiste van het afgeven van de vingerafdrukken voor een paspoort.

De aanvraag van een paspoort is onder dwang gedaan om te overleven.

Een ID-kaart aanvragen is onverantwoord vanwege de RFID-chip.

Voor de overige belangen in mijn geval is meer te lezen in de toelichting.

4. Een vergoeding van proceskosten schijnt volgens vaste jurisprudentie geen uitgangspunt te zijn om tot inhoudelijke beoordeling over te gaan.

In dit dossier valt of staat de beoordeling niet alleen met deze kosten.

5. In de uitspraak van 08 december 2015 is de alinea onder dit punt mooi geformuleerd. Een ding is daarbij gebagatelliseerd. De oorsprong van de huidige situatie waarin een eiser zich geplaatst ziet staat niet op zich. Het kreeg zo'n verloop doordat rechters een zaak niet wilde oppakken.

Een kritisch geluid valt de eiser in dit dossier ten deel. Ik citeer: "een actueel en reëel belang is de voorwaarde voor inhoudelijke beoordeling." Indien dat belang is vervallen, is de bestuursrechter niet geroepen uitspraak te doen uitsluitend van de principiële betekenis daarvan.

Op zich leuk om te lezen. Een beroepschrift wordt überhaupt niet inhoudelijk beoordeeld. Niet eens in drie jaar tijd. Dat is nu gebleken.

Vergeeten soms om eerst alles te onderzoeken alvorens te gaan schrijven.

De rechter handelt tegen de jurisprudentie in die zij zelf op papier zet.

6. Nalezing leert dat de rechter de wens om schadevergoeding in mijn geval doorziet. Anders is het met het aantonen van de noodzaak ervan. De rechter stelt dat het onvoldoende is onderbouwd. Vergeeten is in welke omstandigheden een eiser zich begeeft zodra hij hier procedeert.

In de hoorzitting ben ik overigens niet met die vraag geconfronteerd.

Een eiser in de procedure tegen de paspoortwet beschikt niet over de geldige legitimatie om vervolgens in zijn levensonderhoud te voorzien.

De ondervonden schade bestaat eruit dat iemand daarvoor moet lenen.

Het aanvaarden van werk is van toepassing op de periode die volgde.

Op zich staat de vraag of ik überhaupt in aanmerking kom voor een uitkering op bijstandsniveau geheel buiten discussie. Ik zit in de bijstand.

7. Kortom: “ik moest mij in de kosten storten”. Om alles te blijven overzien. In de procedure te kunnen blijven. Een goed einde na te streven feitelijk. De ontvankelijkheid was in mijn geval reeds van tafel. De gemeente Voorburg maakte een procedurefout. Belangrijk dus om vol te houden. Het is van belang dat een rechter de paspoortwet inhoudelijk beoordeelt. Momenteel ook een reële kans die zeker tot de mogelijkheden behoort. Ofschoon rechters daartoe niet graag overgaan. Een vermoeden gelet op hoe een vingerafdrukweigeraar het vergaat tijdens een zitting.¹ Nu is er geen uitweg meer om het niet op een correcte wijze af te wikkelen. Ook nu ik reeds over een geldig identiteitsbewijs beschik.²

“Een deugdelijke rechtsgang zou meebrengen dat de burger een paspoort of ID-kaart kan aanvragen en vervolgens los van die aanvraag kan procederen over de vraag of de opslag van zijn gegevens door de overheid ook wel rechtmatig is.

Daarvoor is nu de civiele rechtsgang ideaal: de burgerlijke rechter kan indien nodig een bevel aan het adres van de overheid geven om de opslag en bewaring van de gegevens te staken wegens de onverbindendheid van de betreffende bepalingen in de Paspoortwet. Die weg snijdt de burgerlijke rechter hier vooralsnog ten onrechte voor de burger af.”

Een rechtsgang levert nu maatschappelijke nadelen op. En is omslachtig.

¹ Tot op heden zijn alle vorderingen in al deze individuele rechtszaken tegen de Nieuwe paspoortwet afgewezen. Niet ontvankelijk verklaard feitelijk. Vzr. Rb. Den Haag 18 mei 2010, Vzr. Rb. Maastricht 25 februari 2011, *LJN* BP6688; *LJN* BM6929; Rb. Den Haag 23 maart 2011, *LJN*: BP8841, *JB* 2011/113, m.nt. Sanderink; Rb. Leeuwarden 16 juni 2011, *LJN* BQ8032; Vzr. Rb. Utrecht 15 juli 2011, *LJN* BR2009; Rb. Leeuwarden 9 augustus 2011, *LJN* BR4658; Rb. Amsterdam 29 augustus 2011, *LJN* BR7082; Rb. Maastricht 29 augustus 2011, *LJN* BT7650; Rb. Amsterdam 17 april 2012, *LJN* BW2792; Rb. Amsterdam 17 april 2012, *LJN* BW2784; Rb. Utrecht 25 mei 2012, *LJN* BW6545; voorzitter ABRvS 7 augustus 2012, *LJN* BX3983, *NJB* 2012/1781; Rb. Utrecht 3 november 2012, *LJN* BY2245; voorzitter ABRvS 3 december 2012, *LJN* BY5838.

² Schutgens in *JB* 2011/78. (Het ging om het commentaar van Schutgens op het vonnis van de rechtbank in de zaak van Privacy First c.s.) <https://www.privacyfirst.nl/aandachtvelden/item/178.html> En <http://www.recht.nl/vakliteratuur/milieurecht/artikel/285383/rechtbank-s-gravenhage-02-02-2011-366594-ha-za-10-1807/>

In de uitspraak van de rechter is een ding opvallend. Naar jurisprudentie wordt wel verwezen. Waar het de inhoudelijke beoordeling aangaat nu niet.

Tegelijkertijd bedank ik mr. M.J.C. Dijkstra als rechter voor de uitspraak.

Deze rechter treft geen blaam. In deze procedure kwam zij pas later.

CONCLUSIE:

1. In deze procedure heb ik nog steeds belang bij inhoudelijke beoordeling van het beroepschrift tegen het bestreden besluit van de gemeente.
2. Verder maak ik het principiële bezwaar tegen het vereiste van afgifte van vingerafdrukken in verband met het verkrijgen van een paspoort. De afgifte van vingerafdrukken gebeurde onder dwang van de situatie. Ik had geen keus. Zonder legitimatiebewijs is overleven onmogelijk.
3. Het ontvankelijkheidsprobleem is sinds 2011 van tafel. Sprake is van een fictief bezwaar. Dit kan inhoudelijk beoordeeld worden. Op zich nuttig.

Op bovenstaande gronden concludeer ik tot volharding.

Redenen dat ik mij wend tot U met het eerbiedig verzoek om dit geschrift toe te voegen aan de brief d.d. 12 jan. 2016 van mijn advocaat, Mr. J. Hemelaar.

Met vriendelijke groet,

J.Dingler.

Procesbelang

Inleiding

Ik heb nog steeds wel procesbelang. Mijn belangen zijn verstrengeld met het essentiële belang om als burger toegang te hebben tot de rechtspraak.

Een rechtspraak is de hoeksteen van onze maatschappij. De taak van de rechter is het beschermen van burgers tegen onjuist overheidshandelen. Ze moet nagaan of het besluitvormingsproces door de overheid op de juiste wijze is toegepast. Tijdens dit proces gaat men ook actief op zoek naar de waarheid.

Voorkomen moet worden dat mensen zich niet meer gehoord voelen door de rechter. Een burger voelt zich vaak al niet gehoord door het bestuur. Als dat ook nog eens gaat gelden voor de rechter zijn we ver van huis. Hiermee citeer ik de ex-vicevoorzitter van de Raad van State, Tjeenk Willink.

Op 04 februari 2014 stelde Tjeenk Willink dat in de Eerste Kamer. Toen stond het onderwerp: "Toegang tot rechter essentieel voor Rechtstaat" centraal.

Nu zal duidelijk zijn dat "de Staat van de Rechtstaat" er niet goed uitziet.

Aan de uitspraak van de rechter is een onvolwaardige beroepsgang vooraf gegaan. In dit geschil zijn niet alle aspecten in de beoordeling meegenomen. Deze beroepsgang moet uiteindelijk dan wel onderworpen kunnen worden aan een "effectieve judicial review" door een tribunal. In al zijn onderdelen.

In de afgelopen 3 jaar deed het "Paleis van Justitie" in 's-Gravenhage geen recht aan het toegangsbeginsel door haar afwachtende houding.

De rechter heeft in goede justitie een inhaalslag te maken. Alles te corrigeren.

Ik zal een poging doen om alles zo duidelijk mogelijk naar voren te brengen.

Allereerst zal ik puntsgewijs op de uitspraak van de rechter reageren. Waarna de achtergrond van mijn belang in de procedure wordt uitgewerkt.

De inhoud van dit geschrift dient daar inhoudelijk ook verder voor.

Overwegende:Ten aanzien van de toegang tot de rechter:

De beoordeling van mijn beroepschrift is jarenlang onterecht achterwege gebleven. Hiermee handelde de rechters in tegen Europese jurisprudentie.³

Onnodige drempels die geen legitiem doel dienen zijn wettelijk verboden⁴

Een dergelijke situatie belemmerde mij feitelijk niet alleen het recht op de toegang tot de rechter. Maar doet ook afbreuk aan de rechtszekerheid.

Terwijl de rechtszekerheid een wezenlijk element van een rechtstaat vormt.⁵

Nauw samenhangend met het recht op toegang tot de rechter is de kwestie van de rechterlijke toetsing. Art. 6 EVRM vereist niet alleen toegang tot de rechter. Maar dit artikel vergt ook dat deze rechter de bevoegdheid heeft alle voor het geschil relevante kwesties betreffende de feiten en het recht te onderzoeken.

Zo achtte het EHRM in de zaak "Terra Woningen" het feit dat de rechter zich geen eigen oordeel had gevormd over eventuele bodemverontreiniging in strijd met dit aspect van het recht op toegang tot de rechter uit art. 6 EVRM.⁶

Dit zogenaamde recht op "fulle jurisdiction" vormt volgens de Straatsburgse jurisprudentie een wezenlijk onderdeel van het recht op toegang tot de rechter uit art. 6 lid 1 EVRM. Verder moet er sprake zijn van een behandeling binnen een redelijke termijn. In art. 6 lid 1 is ook de eis van een eerlijk proces gesteld.

Op basis van dit vereiste is een uitgebreide jurisprudentie tot stand gekomen.

Hieruit volgt dat sprake moet zijn van een eerlijke en gelijke behandeling.

³ Werkelijke toegang tot de rechter heeft men volgens het EU-Hof slechts indien men zijn zaak in volle omvang (zowel ten aanzien van de juridische als de feitelijke aspecten daarvan) aan een rechterlijke instantie kan voorleggen. Slechts een rechtsprekend orgaan dat 'volle jurisdictie' heeft, doet recht aan het toegangsbeginself. Het Europees Hof heeft verschillende malen uitgemaakt dat, nu het betreffende orgaan niet alle aspecten van de zaak in haar beoordeling meenam het "right to a court" geschonden is. Volgens het Straatsburgse Hof klopt dit.

⁴ EHRM 11 januari 2001, Platakou t. Griekenland, EHCR 2001, 17, m. nt. Heringa.

⁵ EHRM 28 oktober 1991, Brumarescu, Roemenie.

⁶ EHRM 17 december 1996, Terra Woningen BV, t. Nederland, NJCM-Bulletin 1997, p.617 e.v, m. nt. Viering.

Een voorbeeld hoe het misgaat is duidelijk. In dit dossier ziet “de Staat van de Rechtstaat” er niet goed uit. Mijn belang is onder druk komen te staan. Hiervan zegt de President van de Hoge Raad dat het van groot belang is om zorgelijke signalen tijdig op te pakken en daarop adequaat te reageren.⁷

De President van de Hoge Raad bepleitte het immense belang voor de rechtsstaat van de toegang tot de rechter. Het is een essentieel onderdeel ervan.

Het ongebruikt voorbij laten gaan van een met voldoende waarborgen omklede bestuursrechtelijke rechtsgang blijkt mij nu noodlottig te worden.

Van een slagvaardige bestuursrechtspraak is zeker geen sprake geweest.

Slechts een rechtsprekend orgaan dat “volle jurisdictie” heeft, doet recht aan het toegangsbeginself. ⁸ Het “right to a court” is momenteel geschonden.⁹

Tegen deze achtergrond staat het Paleis van Justitie niet goed op de kaart.

In de lijn der verwachting ligt het dat deze zorgelijke situatie wordt opgelost.

Opdat mijn beroepschrift een volledige toetsing zal ondergaan. Vooral omdat een onvolwaardige beroepsgang volgens de rechtsstaat niet is toegestaan.

Ten aanzien van de nadeelcompensatie.

Het ongebruikt voorbij laten gaan van een met voldoende waarborgen omklede rechtsgang blijkt mij als burger noodlottig te worden. Ik lijd schade.

⁷ Die opvatting wordt door Geert Corstens geopperd tijdens de betreffende “deskundigheidbijeenkomst” op 04 februari 2014 in de Eerste Kamer van de Staten Generaal. [Bron: website, www.rechtspraak.nl + Bijlage.]

⁸ Zie EHRM 23 September 1982, Sporrang en Lonroth, serie A. vol 52 hoofdstuk 84-87 : EHRM 28 juni 1990, Obermeier, serie A. vol 179 hoofdstuk 70 : EHRM 28 juni 1990, Mats Jacobsson, serie A, vol 180 hoofdstuk 31.

⁹ Niet alle aspecten van de zaak zijn in haar beoordeling meegenomen. Voor de uitspraak is het natuurlijk vooral van belang dat bezwaarden gelijk hadden op het moment dat hen een paspoort of een ID-kaart is geweigerd.

Een uitspraak van de rechter volgt pas 08 december 2015. Dat is 3,5 jaar nadat het beroepschrift werd ingediend. De regels conform de nieuwe zaaksbehandeling vereiste een snellere behandeling. Bodemzaken dienen op korte termijn tot behandeling ter zitting te komen. Te weten: - 3 maanden na de binnenkomst van het beroepschrift. En de uitspraak volgt binnen 4 weken. Vanaf 01 januari 2010 geldt dit. Ik maak dat op uit de brief d.d. 3 december 2009 van de voorzitter sector Bestuursrecht van de rechtbank 's-Gravenhage, mevrouw G. van Zeten-de Vries.

Ongepast om dan te beweren dat een eiser geen belang heeft. Het Paleis van Justitie heeft dit zelf in gang gezet.

Voorafgaand aan die datum zijn meerdere zittingen gepland. Maar die werden steeds opgeschort. In die periode kon ik mij enigszins staande houden. Op 09 mei 2012 vroeg ik een lening aan. Toen was mijn WW-uitkering verlopen. Een legitimatie had ik niet om een bijstandsuitkering aan te vragen.

Een zitting stond op 14 december 2012 op de rol om het beroep te behandelen.

Deze lening ging ik aan om aan mijn levensonderhoud te kunnen voldoen. Nadien werd mij werk aangeboden en ik moest een paspoort aanvragen.

In feite is de overheid door een ondergrens heengegaan door mensen tijdens een procedure tegen de paspoortwet van de maatschappij uit te sluiten.

Het uitsluiten van burgers van de maatschappij is wettelijk verboden.

Van "Speciaal en Abnormaal" nadeel is nu sprake geweest. In punt 4.4.3 op pagina 20 van het aanvullend beroep d.d. 10 Juli 2015 is dit uiteengezet.

De overheid zal vast het tegendeel beweren. Het klopt niet. Zij had een zorgplicht jegens de burgers. Zeker gelet op haar positie in de maatschappij.

Een democratie is het recht om alles te doen wat de wet niet heeft verboden. Op zich is het volgen van een procedure toegestaan. Het procederen tegen de paspoortwet valt onder die noemer. Nu vormen de identiteitsbewijzen daarbij onderwerp van discussie. Dat moet natuurlijk zonder gevolgen zijn.

Maar het krijgt een ander verloop. "Een identiteitsbewijs wordt alleen verstrekt als je vingerafdrukken afgeeft. Hetgeen waartegen iemand juist procedeert."

Zo ontstaat een vreemde contradictie. Dat kan als ongewenst worden geacht.

Kortom. "Een burger begeeft zich in een met het recht strijdige situatie".

Het procederen is toegestaan. En de grondrechten hebben de betekenis dat de overheid niet alles kan doen wat zij wel. Zij moet altijd de fundamentele rechten en vrijheden van ieder mens eerbiedigen. Vooral om zichzelf te zijn, met wat hem of haar eigen is. Dit brengt de rechtsstaat met zich mee.

In de procedure tegen de paspoortwet is dit beginsel met voeten getreden.

Hierbij vorder ik vergoeding van schade geleden in de periode dat ik mij aan de – op dat moment- ontbindende regeling van de paspoortwet heb gehouden. Het gaat daarbij om de periode Juni t/m November 2012. In die periode ging ik een lening van 5216 euro aan voor mijn levensonderhoud.

De achtergrond is inhoudelijk besproken in mijn aanvullend beroepschrift d.d. 10 Juli 2015 onder de hoofdstukken 4.4 en 5. Alsmede wat voorafging.

Een burgemeester is medeverantwoordelijk. Van een beroepschrift is geen goede nota genomen.¹⁰ Een aansprakelijkheid brengt dat nu met zich mee.

Op 22 december 2010 heb ik hem daarover aangetekend benaderd.

Ten aanzien van de rechtsgeldigheid EU-Verordening.

Aanvechten van deze EU-Verordening is van belang om een beroep gegrond te verklaren. In dit verband verwijs ik naar een eerdere uitspraak van een rechter. Dat gebeurde op 17 maart 2012 in de zaak van mevrouw Roest. In haar beroepschrift was de rechtvaardigheid ervan alleen niet aangevochten.

Een reden waarom de rechter haar beroepschrift ongegrond verklaarde.

De rechtsgeldigheid van de EU-Verordening is in mijn beroepschrift van 22 maart 2012 aangevochten. In mijn beroepschrift van 09 mei 2011 is dat juridisch uitgewerkt. Eerdere uitspraken zijn bindend voor vergelijkbare zaken. Het is de voorwaarde om mijn beroepschrift gegrond te verklaren.

¹⁰ Een bezwaar tegen een beslissing op grond van de Paspoortwet dient een burgemeester te toetsen aan de hoge internationale wetgeving (EVRM) wanneer bezwaarden zich daarop beroepen. Ter zitting van 15 februari 2011 is dit door de rechter aangegeven. De burgemeester die dit weigert bij een beoordeling van een bezwaar handelt in strijd met de bepalingen van Algemene wet bestuursrecht (Awb). De burgemeester van Voorburg weigert dit.

Ten aanzien van de gevaren van een RFID-chip.

Het is onverstandig om een ID-kaart aan te vragen. "Ik creëer een gevaarlijke situatie voor mezelf". Tegen een toekomstig gevaar maak ik nu bezwaar.¹¹

De RFID-chip vormt nog steeds een zorgelijke situatie. Vooral op straat. Als onweersproken gebleken staat vast dat de veiligheid zo in het geding is.

Op afstand zijn persoonsgegevens door onbevoegden uit deze chip te lezen.

Niet precies duidelijk is wat er gaande is. Een burger wordt altijd geadviseerd om voorzichtig om te gaan met persoonsgegevens. Ten aanzien van het BSN-nummer vooral. Alvorens een afschrift van een identiteitsbewijs aan derden te overhandigen moet je het BSN-nummer doorkrassen. Nu ligt het op straat.

Een omgekeerde situatie ontstaat doordat een de RFID-chip alles vrijgeeft.

Verder hoort de RFID-chip ook niet in een ID-kaart vanwege de paspoortwet.

In de EU-Verordening is aangegeven dat er onder de paspoortwet geen rechtsgrond bestaat voor een ID-kaart. De RFID-chip hoort er dus niet in.

Ik verkeer feitelijk al in een gevaarlijke situatie omdat ik een paspoort heb.¹²

Als zodanig is mijn bezwaar gericht tegen het huidige en toekomstige gevaar.

Ten aanzien van de proceskosten bezwaar.

De vergoeding van de in de bezwaarfase gemaakte kosten van verleende rechtskundigenbijstand door Mr. J. Hemelaar op de voet van artikel 7^o15 Awb.

¹¹ Conclusie waarnemend Advocaat-Generaal Asser bij HR 3 april 1987 (Iusta Causa), NJ 1987/744, par. 32. (Gedetineerden kwamen tijdig op tegen een gewraakt regiem vanwege een toekomstig gevaar.)

¹² Op een gegeven moment koos ik ervoor om een reisdocument aan te vragen. Het ging om een paspoort... Daartoe ben ik feitelijk gedwongen. Ik ben als burger voor het blok gezet. Tijdens een gerechtelijke procedure in een lastige positie gebracht. Een burger wordt gedwongen een keuze te maken die hij eigenlijk niet wil. Niet ten aanzien van de procedure. En ook niet gelet op de maatschappelijke gevolgen ervan. Maar het is onvermijdelijk.

Een kans op een succesvolle procedure tegen de Nieuwe Paspoortwet blijkt tegen die achtergrond niet mogelijk.

Ten aanzien van een volwaardige rechtsgang:

Een belang uit zich in deze procedure ook nog op een andere wijze. Met name door de inhoudelijke beoordeling van mijn beroepschrift weer op te pakken.

Op zich is dat belang is nog niet verloren gegaan. Was het alleen maar voor de geloofwaardigheid van het “Paleis van Justitie” in ’s-Gravenhage. De rechters zijn daar ver van huis. Een uitspraak is 3,5 jaar te laat. Ik voel mij niet gehoord. Terwijl de beslissingsruimte ook voor rechters is ingeperkt in jurisprudentie.

De regels conform de nieuwe zaaksbehandeling vereist een snelle behandeling

Het beroepschrift in deze zaak stond in 2012 vier keer op de rol. Daarna werd de zitting opgeschort tot onbepaalde tijd terwijl het een bodemzaak betrof.

Volgens de Hoge Raad is zoiets niet toegestaan: “Er mogen geen feitelijke of juridische drempels zijn voor het instellen van een procedure.”^{13, 14, 15}

De Hoge Raad noemt een verloop waarbij drempels zijn opgeworpen een weinig voor de hand liggende weg die met het oog op een doeltreffende, waarborgen tegen misverstanden biedende regeling van rechtsbescherming de blokkering van de toegang tot de rechter niet kan rechtvaardigen.¹⁶

Een effectieve en efficiënte rechtsbescherming was gewoon noodzakelijk.

CONCLUSIE: -

In goede Justitie mag verwacht worden dat de rechter een inhaalslag maakt.

¹³ HR 1 juli 1983, *NJ* 1984/360 (*Staat/LSV*), r.o. 3.2, als geciteerd in *Kamerstukken II* 1991/92, 22 486, nr. 3, p. 4.

¹⁴ HR 27 juni 1986, *NJ* 1987/743 (*De Nieuwe Meer*), r.o. 3.2, als geciteerd in *Kamerstukken II* 1991/92, 22 486, nr. 3, p. 4.

¹⁵ HR 20 november 1987 (*Montenegro/Staat*), *NJ* 1988/843, m.nt. Scheltema; *AB* 1988/117, m.nt. Burg.

¹⁶ Leenders/Ubbergen, r.o. 3.4.4. Vergelijk ook HR 17 september 1982 (*Zegwaard/ Knijnenburg*), *NJ* 1983/278, m.nt. Scheltema; *AB* 1982/573, m.nt. Stellinga; *Gst* 1983/6747.2, m.nt. Drupsteen; *BR* 1983/116, m.nt. Wessel; HR 2 februari 1990 (*Staat/Bolsius*), *NJ* 1993/635, m.nt. Scheltema; *AB* 1990/223, m.nt. Kleijn; *Gst* 1991/6915.6, m.nt. Damen; *AA* 1990, p. 459, m.nt. Drupsteen

ONDERLIGGENDE BIJLAGEN